

**КОВАЛЧУК
ВІКТОРІЯ**

СОСТАВИТЕЛИ:

**В.ГОРОВЕНКО
Ж.МАНОХА**

Вікторія Ковальчук народилася в 1954 р. в [Ковелі](#). Її батько Володимир Петрович -[службовець](#), мати Марія Петрівна - [лікар](#). Любов до малювання у Вікторії Ковальчук проявилася із раннього віку, вона з дитинства відвідувала різні художні гуртки, у 12 років вступила до вечірньої художньої школи. У 1961-1971 рр. навчалась у престижній, з математичним ухилом 52-й середній школі м. [Львова](#). Паралельно з [образотворчим мистецтвом](#) захоплювалася [літературою](#). Авторка працює в декількох літературних жанрах – пише [казки](#), [новели](#), [притчі](#) та [повісті](#). Казки

- «Шинель» (Львів, газета «Львівська правда», 9 травня 1991р.),
- «Історія статуї» (Львів, газета «Молода Галичина», № 26 (6445) 1991р., Москва, Російська католицька газета «Світло Євангелії», № 44, 1997р.),
- «Казка про ворону, яка хотіла залишитися чорною» (Львів, [газета «Високий замок»](#), 5 жовтня 1991р.),
- «Проліски» (Львів, [газета «Високий замок»](#), 14 січня 1992р.), цикл новел
- «Вийди на дорогу зі світанком» (Львів, [газета «Високий замок»](#) № 3 (240) № 5 (242), № 7 (244) 1993р.),
- «Дві казки на одну тему» (Львів, [газета «Високий Замок»](#) 19 вересня 1996р.),
- «Переможець» (Львів, [газета «Високий замок»](#) 27 березня 2003р.)

— це неповний перелік опублікованих у періодиці творів.

[1972-1978](#) - навчалася у [Львівському поліграфічному інституті ім. І.Федорова](#).

Після закінчення інституту деякий час працювала зав. кабінетом книги Кафедри оформлення і ілюстрування книги Українського поліграфічного інституту, зав. відділом художнього оформлення видавництва [«Вища школа»](#), художником Державного видавництва [«Каменяр»](#), старшим викладачем кафедри «образотворче мистецтво - графіка» [Української академії дизайну](#). Але більшу частину життя - вільний художник, що працює на вітчизняні та зарубіжні видавництва. Оформила близько 200 книжок різних жанрів, серед них понад 30 книг для дітей.

Розробила оригінальне оформлення українського Букваря, який отримав Диплом I-го ступеня на Всеукраїнському конкурсі «Мистецтво книги» ([2000](#)) і був названий кращою книгою року. [Буквар](#) витримав 9 перевидань загальним накладом понад 200 000 примірників.

4 роки художниця ретельно працювала над книгою, присвяченою народному вбранню «Український стрій» ([1990-1994](#)). Збирала польовий матеріал по всій країні, розробила оригінальну концепцію для науково-популярних ілюстрацій. 6 років книга «шукала свого видавця». Вийшла в [2000](#) ексклюзивним тиражем. У [2001](#) була визнана кращою книгою року.

[1999](#) - [Львівське телебачення](#) відзняло фільм «Поетичний театр Вікторії Ковальчук» (режисер Е.Г.Бондаренко).

Вікторія Ковальчук член [Національної спілки художників України](#), лауреат [Державної премії ім. Лесі Українки](#) та Літературної премії ім. Олени Пчілки, дипломант республіканських і всесоюзних конкурсів «Мистецтво книги», міжнародних художніх виставок.

[1972-1978](#) - навчалася у [Львівському поліграфічному інституті ім. І.Федорова](#).

Після закінчення інституту деякий час працювала зав. кабінетом книги Кафедри оформлення і ілюстрування книги Українського поліграфічного інституту, зав. відділом художнього оформлення видавництва [«Вища школа»](#), художником Державного видавництва [«Каменяр»](#), старшим викладачем кафедри «образотворче мистецтво - графіка» [Української академії дизайну](#). Але більшу частину життя - вільний художник, що працює на вітчизняні та зарубіжні видавництва. Оформила близько 200 книжок різних жанрів, серед них понад 30 книг для дітей.

Вікторія Ковальчук член [Національної спілки художників України](#), лауреат [Державної премії ім. Лесі Українки](#) та Літературної премії ім. Олени Пчілки, дипломант республіканських і всесоюзних конкурсів «Мистецтво книги», міжнародних художніх виставок.

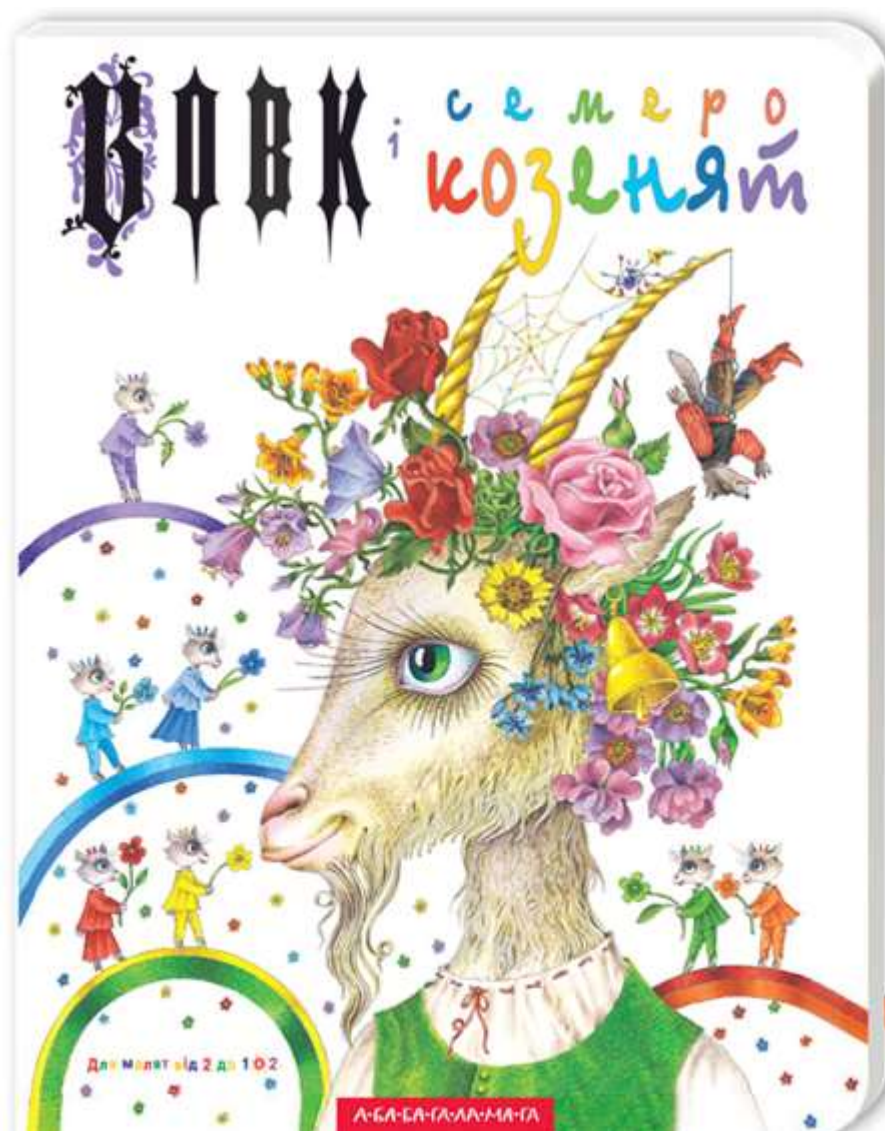

Монна Киця.

Чарівниця творчості.

Чарівниця любові.

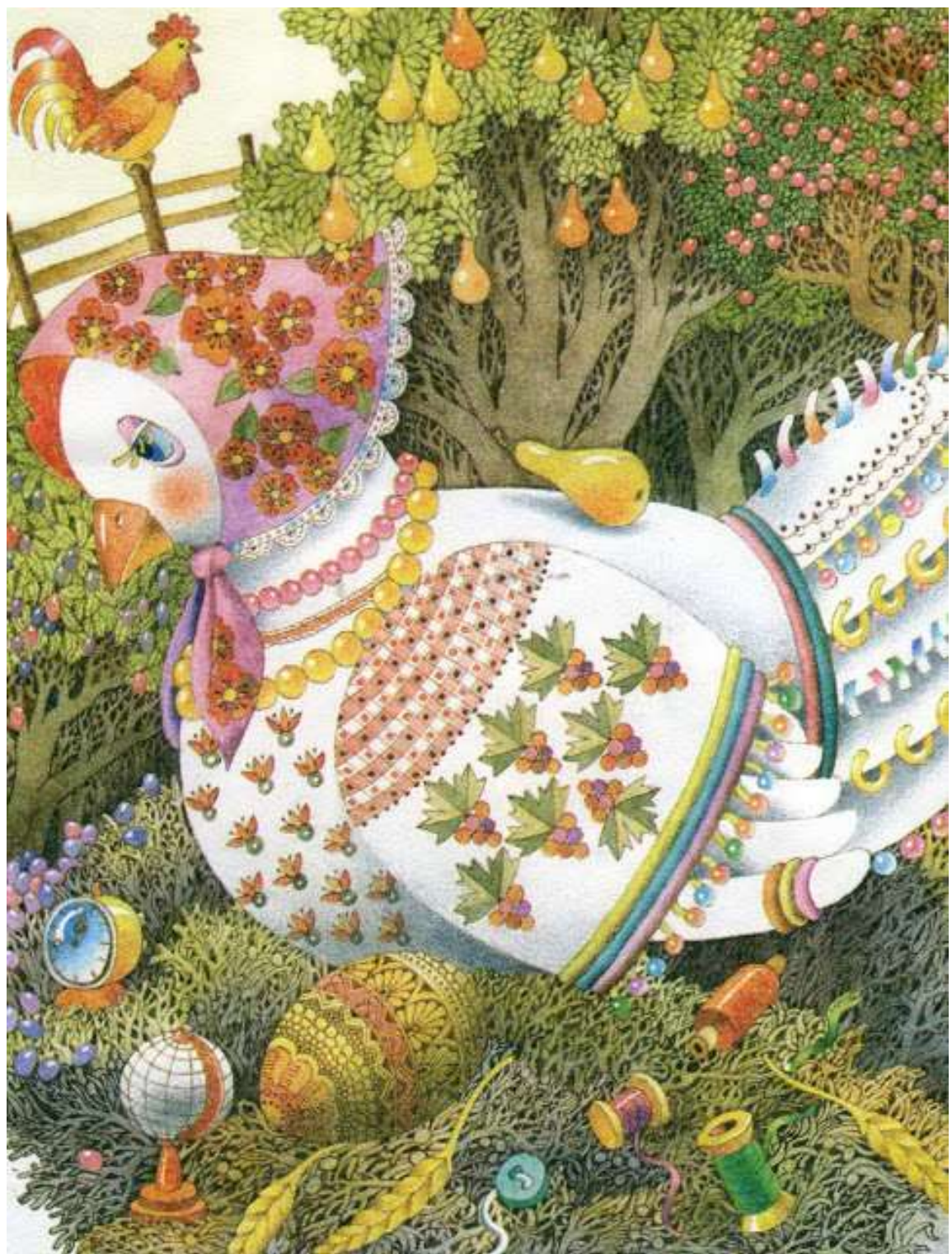

АБЕТКА

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

Ангéлику мій,
охорóнцю мій!
Рано, ввечір, вдень, вночі
будь мені до помічі:
свічечкою присвіти,
а крилами захисти.

Б

БАРАНЧИК

Малесенький **б**аранчик
у лікаря **б**ував.
Не плакав, не **б**оявся,
і ротик відкривав.

І каже лікар: «Молодець!
Тепер, прошу тебе,
скажи мені, **б**удь ласка: «А-а!»
Баранчик каже: «**Б**е-е-е!»

В

ВЕДМЕДИК

Ведмедівна вівці пасла,
заробила грудку масла.
Вареників наварила,
ведмедика запросила.

Г
ГАРБУЗ

Ходить гарбу́з по го́роду,
питається свого́ роду:
— Ой чи живі́, чи здоро́ві
всі родичі́ гарбузові́?

Г

ГУДЗИК

Гудзик-пудзик розгойдався,
із ниточки обірвався!
Упав на цибулю,
набив собі гулю!

Гава з Києва ішла,
того гудзика знайшла:
— Гарний гудзик, далебі!
Я візьму його собі!

Д

ДРАКОНЧИК

Сів дракончик
на балкончик,
випив чаю,
з'їв вазончик.

Ми дракона не злякались,
тільки дзвінко засміялись:
— Залітай мерщій у хатку,
будем їсти мармеладу!

Е

ЕНЕЛЯТА

Чи було, чи не було
ене-ене-еНеЛО.
Там летіли енелята —
манюпусінькі хлоп'ята.
Ручками махали,
«Всім пивіт!» — кричали.

Ж
ЖАБКА

Біля озера щодня
бавить жаба жабеня:
обіймає лапкою,
називає жабкою.

Уранці біля хати
малесенькі сліди:
зайчаточко вухате
прихóдило сюди.

З
ЗАЙЧИК

Стояло біля хати,
ступило на поріг,
хотіло нам сказати,
що випав перший сніг.

- **И-ги-ги!** Пирог**и!** — **гиготіло.**
- А не дам, а не дам! — **відповіло.**
- **Ич, який! Ич, який!** — **засопіло.**
- А та**кий**, а ся**кий**! — **відповіло.**

И
И-ГИ-ГИ

і
ІНДИК

У дворі індик
узувається,
до нього індичка
озивається:

— Індіче-інде,
ходім деінде,
бо тут зімонька,
мерзнуть крилонька.

Їжачатко з їжачком
їли кашку з молочком.
Кашка була солодка,
моя казка — коротка.

Ї
ЇЖАЧОК

Й
ЙОРЖИКИ

Маленький йоржик
з'їв малий коржик.
Великий йоржик —
великий коржик.
А старий йоржісько —
о-о-такий коржисько!

К
КІТ

Падав сніг на поріг,
кїт зліпив собі пиріг.
Поки смажив, поки пік,
а пиріг — водою стік.
Кїт не знав, що на пиріг
треба тісто, а не сніг.

Л

ЛИСИЧКА

Лисичка-
сестричка
лісом ходила,
хвостиком водила,
лисички збирала,
пісеньку співала:
— Траля, ля-ля, ля-ля,
ой, яка я краля!

М
МИШКА

Їде мишка долиною
морквяною машиною.
Доки в місто доповзе —
півмашини погризе.

Н
НОСОРОГИ

Носоріг носорогу
наступає на ногу.
— Любий наш
носороже,
так робити негоже.

О

ОЛЕНЯТКО

В лісочку на галявці
озёрце синє є.
Маленьке оленятко
водичку з нього п'є.

І кличе: «Мамо, мамо!..»
Аж вітерець притих...
І падають краплини
із ріжок золотих.

Два **півники**,
два **півники**
горóх молотили,
дві курочки-
чубарочки
до млина носили.

П
ПІВНИКИ

Ца**п** меле,
ца**п** меле,
коза насипає,
а маленьке
козенятко
на скри**п**очці грає!

Р
РАК

Лізе рак-
неборак,
як ущипне —
буде знак:
щип!
щип!
щип!

Сорока-білобока
на припічку сиділа,
дітям кашку варила;
ополоником мішала,
а хвостиком накривала.
Цьому дам і цьому дам,
цьому дам і цьому дам,
а цьому — не дам!..

Бо цей бұцман
діжі не місив,
дров не носив,
діток гулять не водив —
справжній лежень!
Фурр-р! — та й полетіла,
тобі на голову сіла.
Киш!

Т
ТЕЛЯТКО

Пішов Мартин
у Яготин,
купив собі телятко.
Телятко — хвиць! —
Мартин — беркиць!..
Почнемо знов
спочатку...

У
УЧИТЕЛЬ

Учитель є у зайчика,
учитель є у котика,
учитель є у їжачка,
і навіть в бегемотика.

Ф

ФОРТЕП'ЯНО

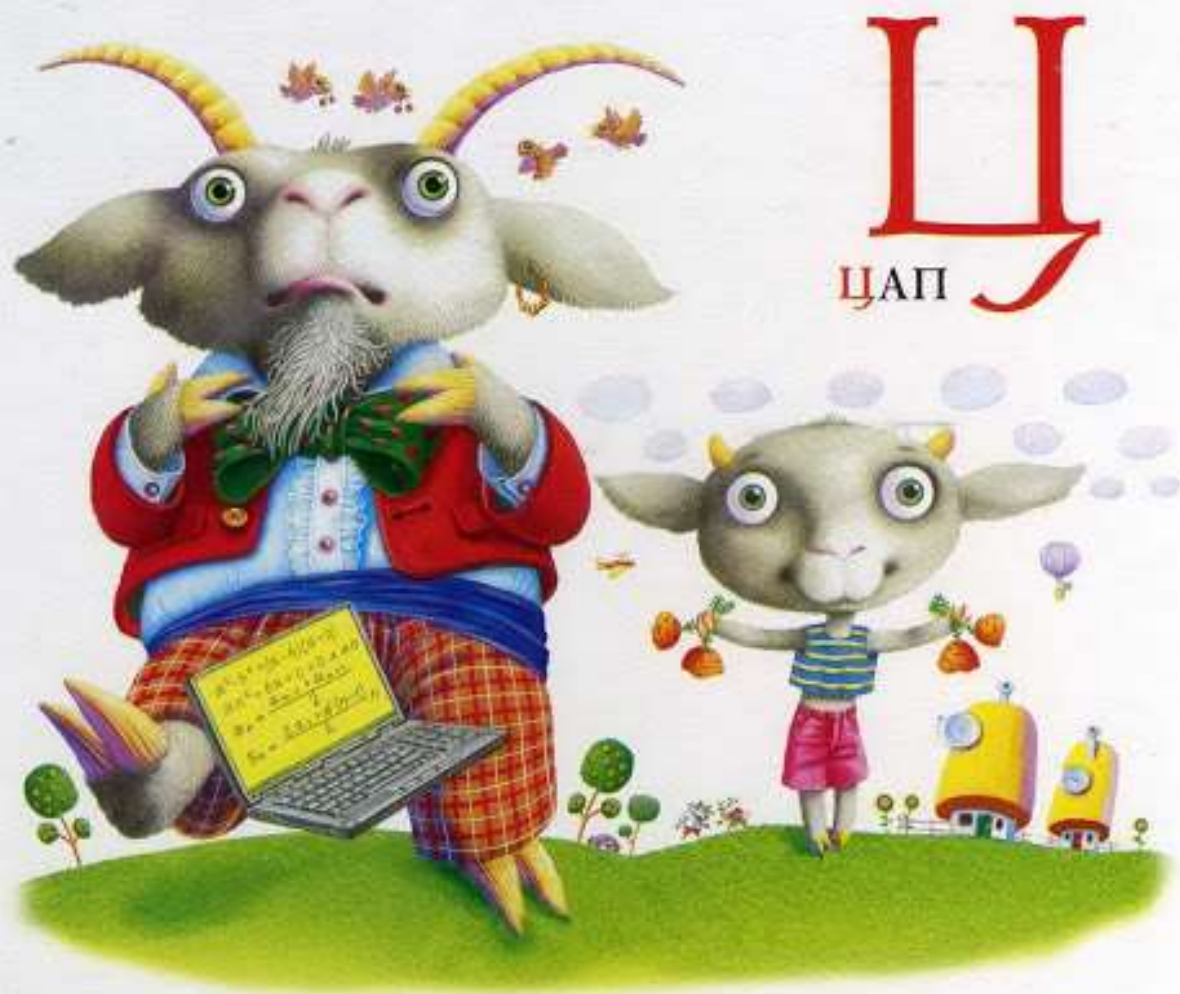
Одін дуже **ф**айний пан
на прізвище **Ф**абіян
у крамниці рано-рано
купив собі **ф**ортеп'яно.
Одягнув новенький **ф**рак,
вчиться грати гопак.
Пан **ф**отограф із дивана
робить **ф**отки з **Ф**абіяна.
Цок!

Ось вам, дітки, гарна хатка,
ось віконце і дверцятка.
За хаткою — хтось хитренький,
хтось пухнастий і смішненький.
Ось його хвосточок
ще й лапки шматочок.
Хто то є?

Х
ХАТКА

Бородатий **цап** півдня
вчив лічити **цапеня**:
— Ну-бо, мудра голова,
скільки буде два і два?..
Взяв морквинки дві і дві,
розкладає на траві...
Цапеня немов німе,
цапеня ні бе, ні ме...

Відійшов на хвильку **цап** —
що тут довго думати?..
Цапеня морквинки хап! —
і скоріше хрумати.
Цап вернувся: — Ой, біда!
Що ж **це** ти, Кіндратику?!
І не соромно хіба? —
схрумав математику!

Ч
ЧЕРЕПАХА

Я чудове-пречудове
маминe дитятко:
чере-чапе,
чере-шапе,
черепашенятко!

Марширує шпак —
відважний воják:
кулі з винограду,
шабля з шоколаду, —
кроком руш!

Ш
ШПАК

Щука лящика
штовхнула
і вщипнула за бочок.
— Ох ти щучко,
ти щипучко,
попадешся
на гачок!

Щ
ЩУКА

Юрчик-мурчик нюхав юшку,
приліпив на ніс петрушку.
А-а-пчхи!..
Добра юшечка була,
тільки ложечка мала!..

Ю
ЮШКА

Я

ЯЛИНКА

У лісі, в лісі темному,
де ходить хитрий лис,
росла собі ялиночка
і зайчик з нею ріс.
Ой снігу, снігу білого
наспала зима!
Прибіг сховатись заїнько —
ялиночки нема...

Ішов тим лісом Дід Мороз,
червоний в нього ніс,
він зайчика-стрибайчика
у торбі нам приніс.
Маленький сірий заїньку,
ходи, ходи до нас!
Дивись, твоя ялиночка
осяяла всіх нас!

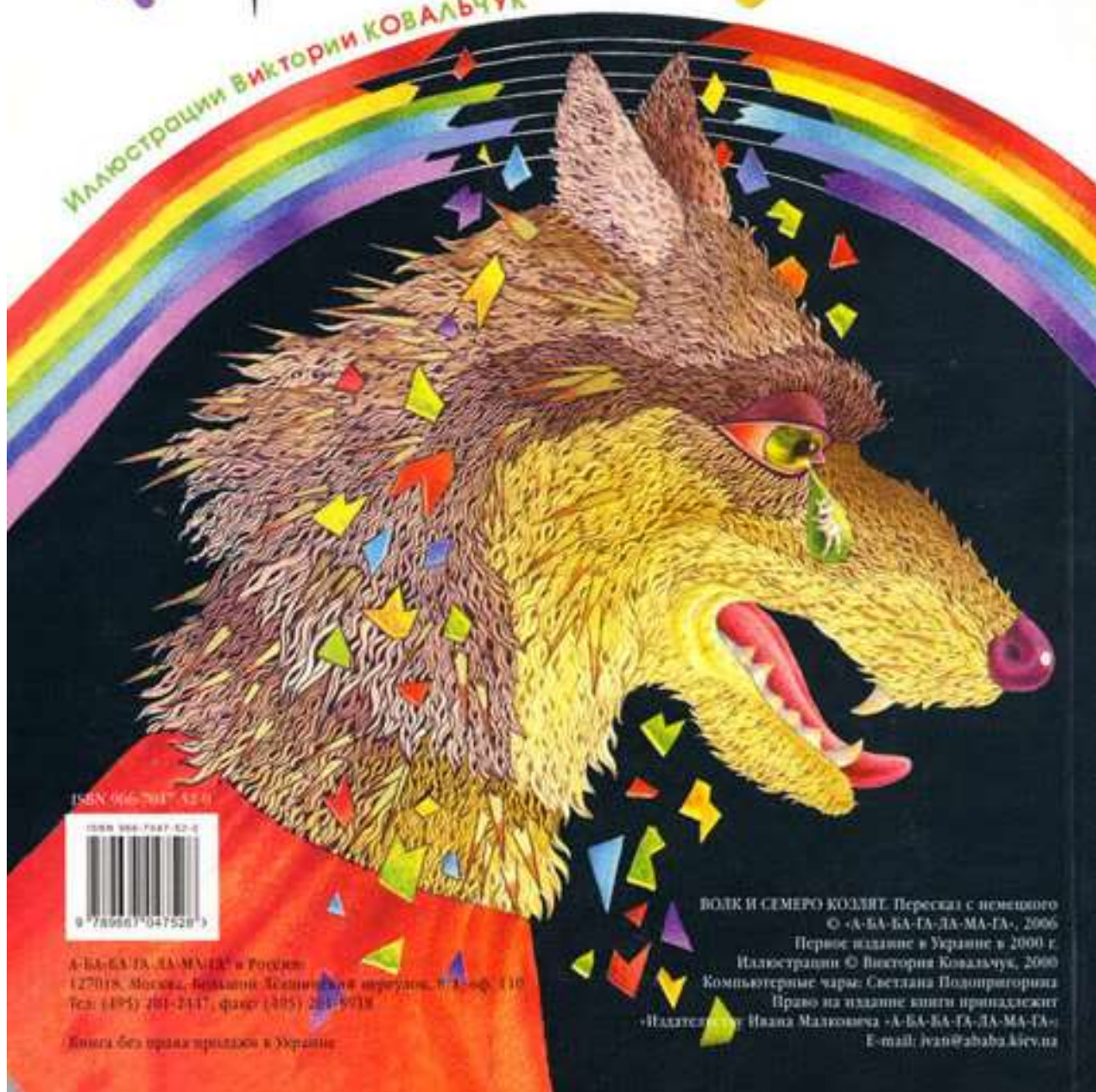
*Щоб краще зрозуміти «м'якість»,
прочитайте цього віршика без м'яких знаків:*

Хтос^ь мален^ький на пен^ьку
брен^ькнув у бандурон^ьку:
«Ос^ь і книжечці кінець,
а хто вивчив — молодец^ь!»

Ь
М'ЯКИЙ ЗНАК

Волк и семеро козлят

Иллюстрации Виктории КОВАЛЬЧУК

ISBN 966-701-52-0

ISBN 966-701-52-0

А-БА-БА-ТА-ЛА-МАНДЫ в России:
(127018, Москва, Восточный Административный округ, П. А. О.Ф. 110)
Тел: (495) 201-2447, факс: (495) 201-5938

Книга без права продажи в Украине

ВОЛК И СЕМЕРО КОЗЛЯТ. Пересказ с немецкого

© «А-БА-БА-ТА-ЛА-МА-ТА», 2006

Первое издание в Украине в 2000 г.

Иллюстрации © Виктория Ковальчук, 2006

Компьютерные чары: Светлана Подопригорина

Право на издание книги принадлежит

Издательству Ивана Малковича «А-БА-БА-ТА-ЛА-МА-ТА»

E-mail: ivan@ababakiev.ua

ВОЛК

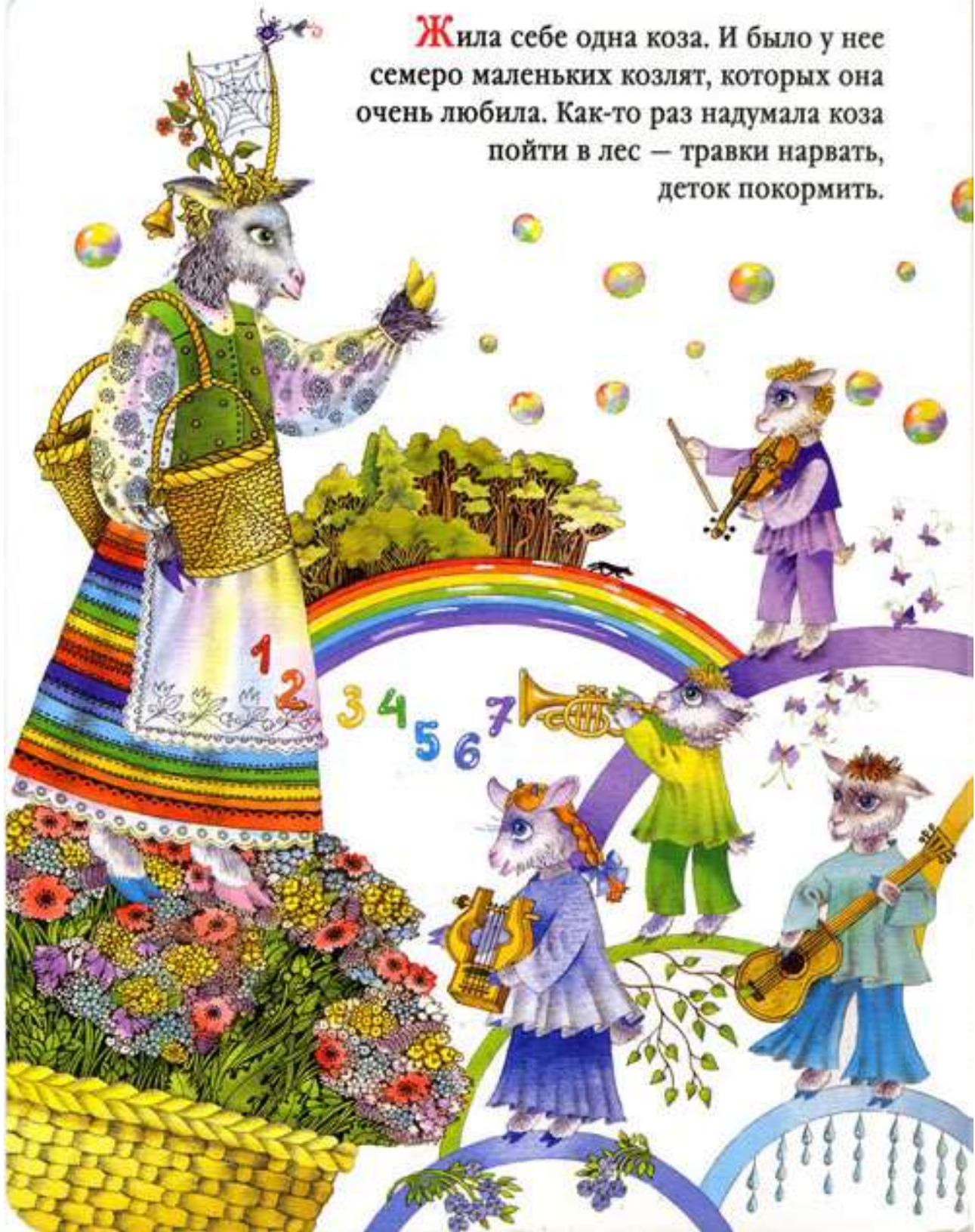
и семь
ро
КОЗЛЯТ

Малышам от 0,2 до 1,02

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

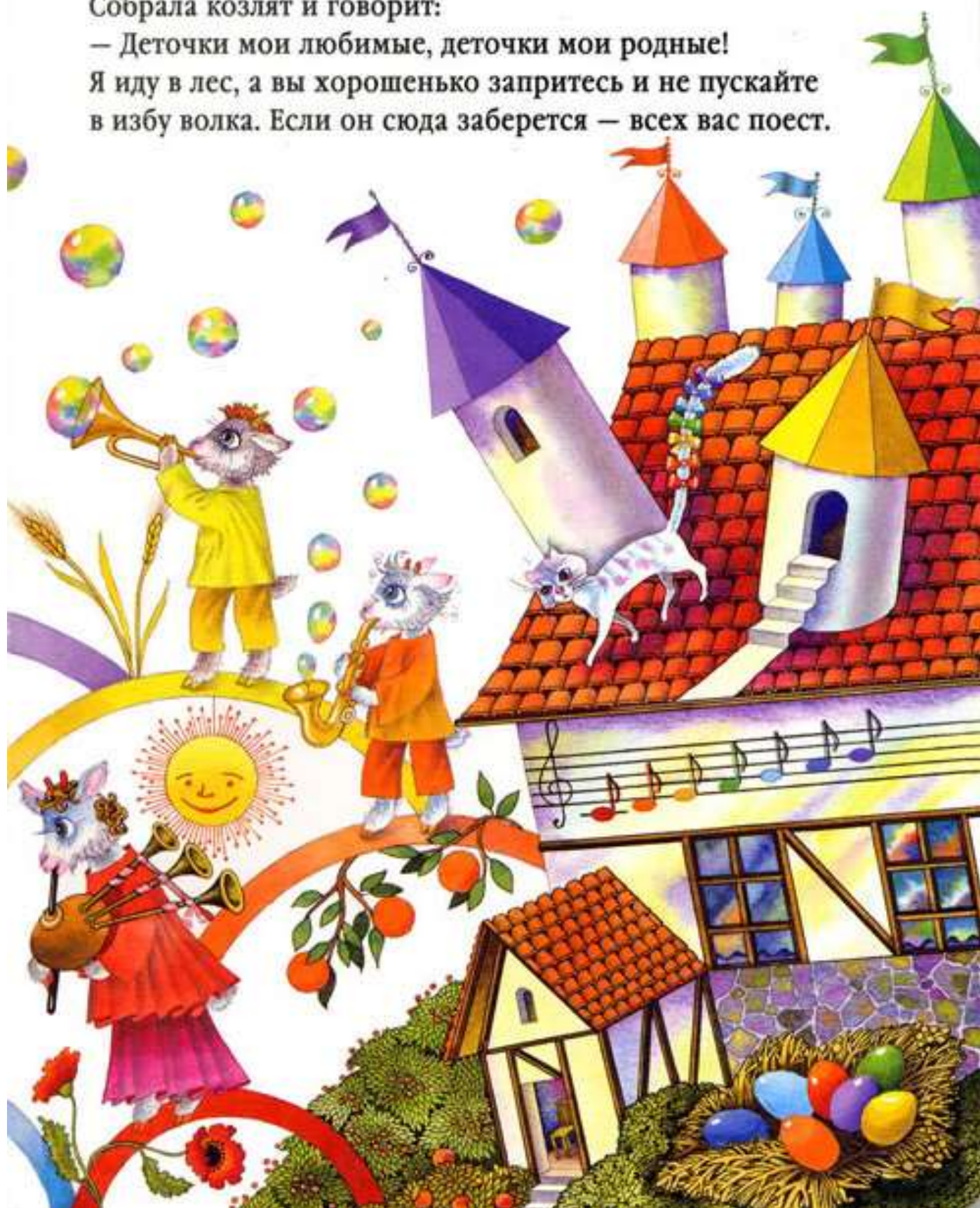
Жила себе одна коза. И было у нее семеро маленьких козлят, которых она очень любила. Как-то раз надумала коза пойти в лес — травки нарвать, деток покормить.

Собрала козлят и говорит:

— Деточки мои любимые, деточки мои родные!

Я иду в лес, а вы хорошенько запрячьтесь и не пускайте
в избу волка. Если он сюда заберется — всех вас поест.

Только коза из дому, а волк тут как тут.
Стучит в дверь и кричит:
— Деточки, откройте! Ваша мама пришла,
молочка принесла!

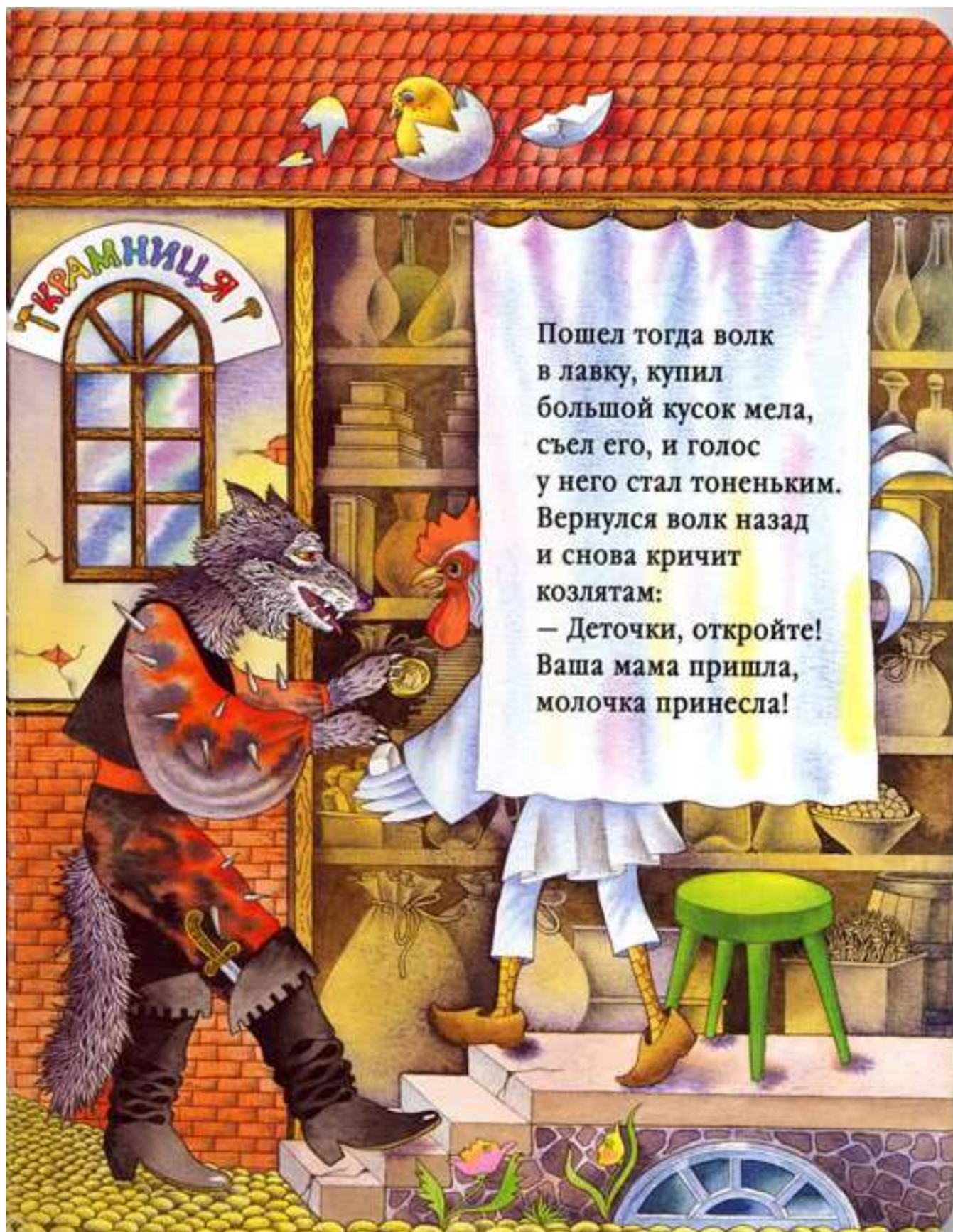
Но козлята услышали грубый голос
и догадались, что это не мама, а волк.

— Не откроем, не откроем! —
закричали они. — Ты не наша мама!

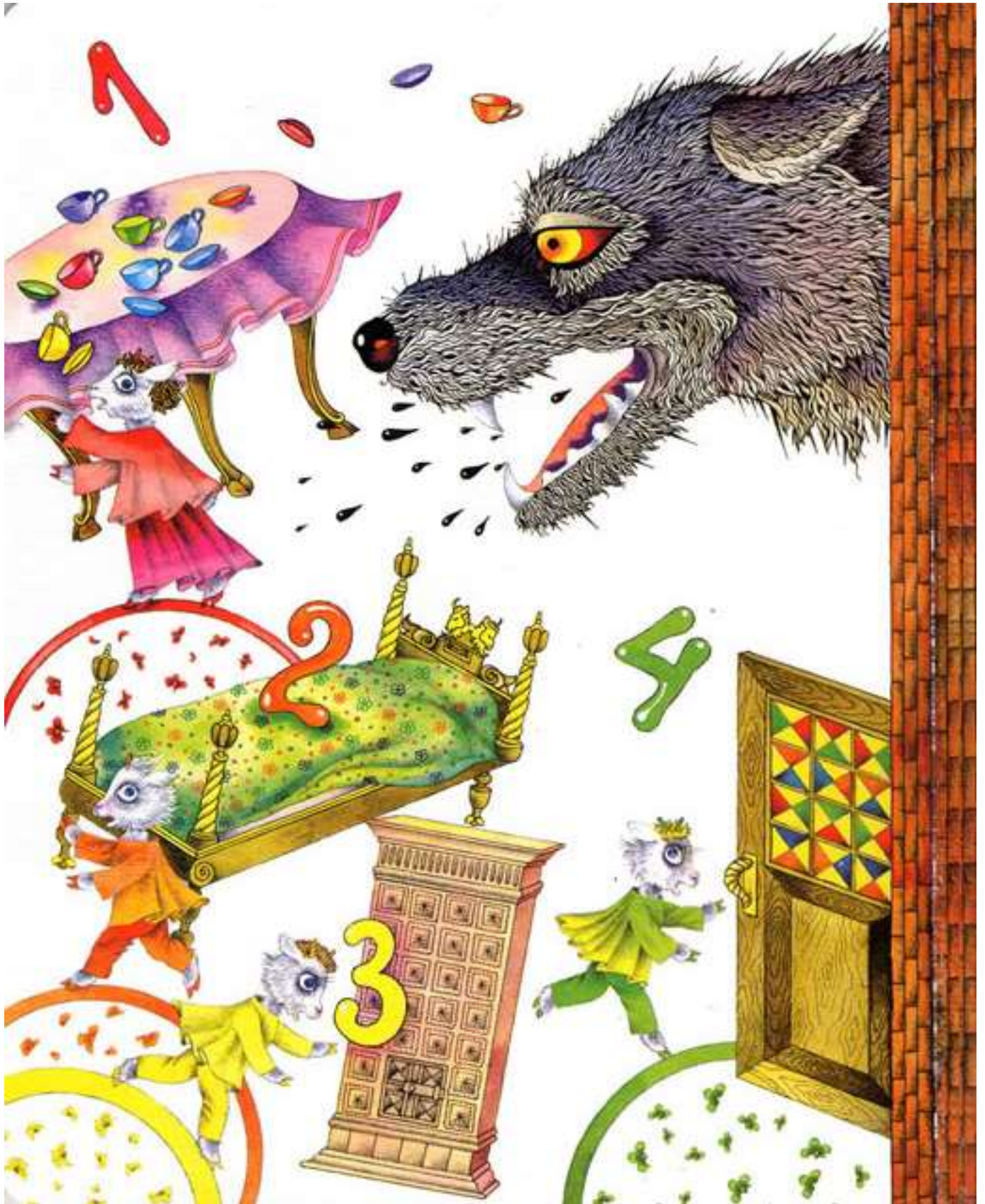
У мамочки голос нежный, тонкий,
а у тебя хриплый и злой.

Ты — зверюга-ворюга!

Пошел тогда волк
в лавку, купил
большой кусок мела,
съел его, и голос
у него стал тоненьким.
Вернулся волк назад
и снова кричит
козлятам:
— Деточки, откройте!
Ваша мама пришла,
молочка принесла!

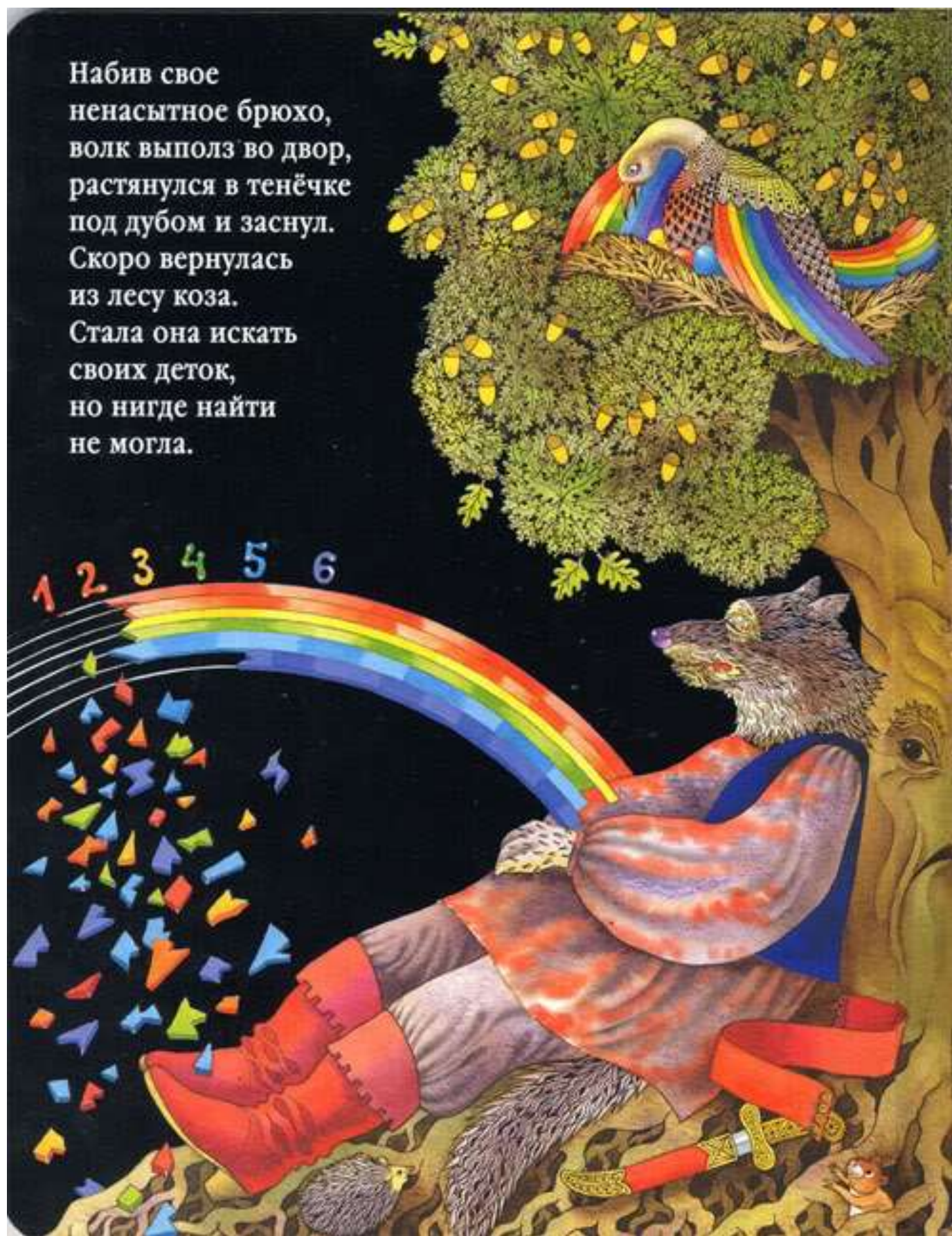

Козлята подумали, что это и вправду мама, и... открыли дверь. Но это была не мама, а волк!.. Малыши испугались — и давай скорее прятаться!.. Один козленок прыгнул под стол, другой — под кровать, третий — за печку, четвертый — в кухню, пятый — в шкаф, шестой — под умывальник, а седьмой спрятался в больших старых часах, висевших на стене.

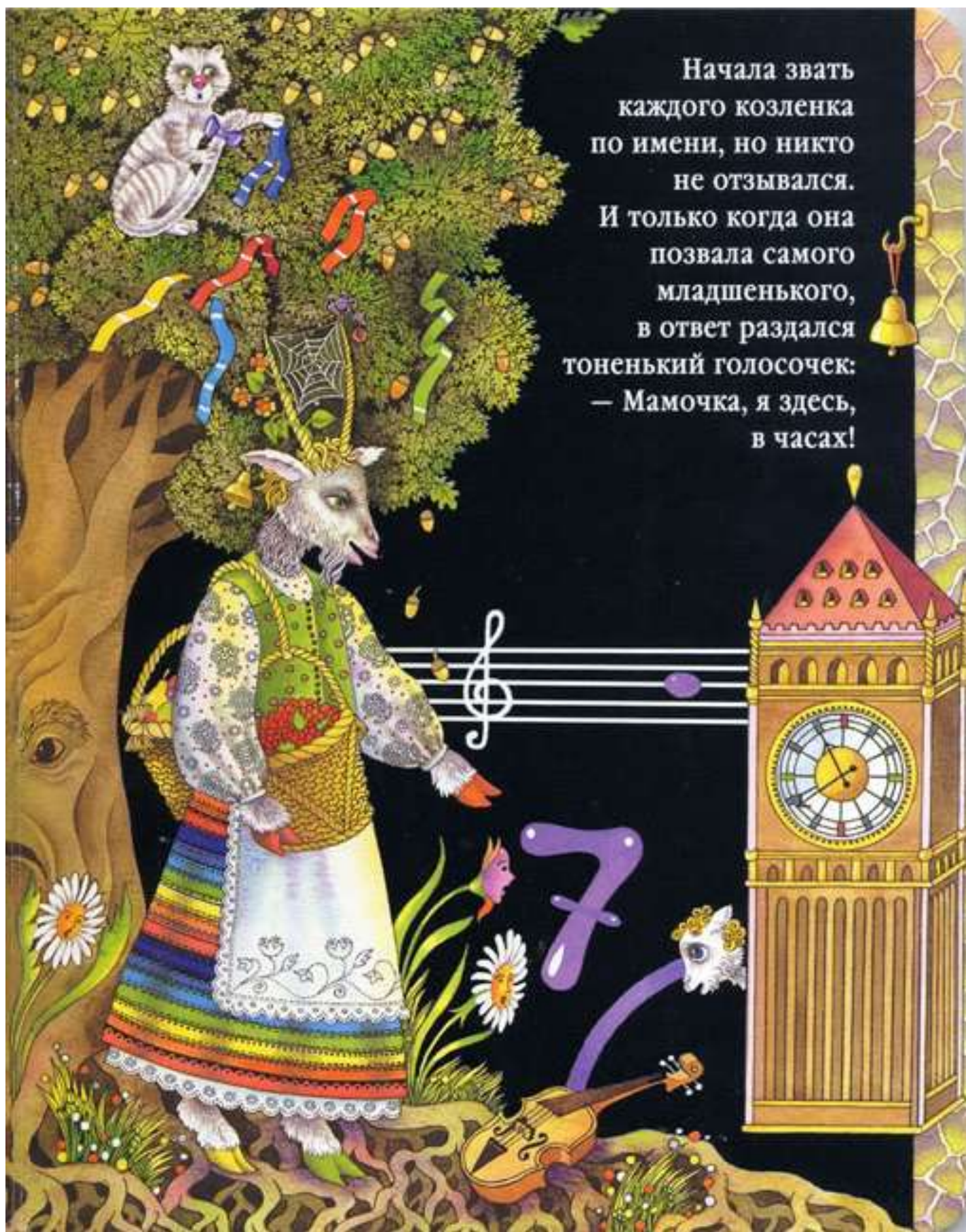
Но волк их всех нашел, разинул свою огромную пасть и проглотил одного за другим! Только самого маленького козленка, что прятался в часах, не нашел...

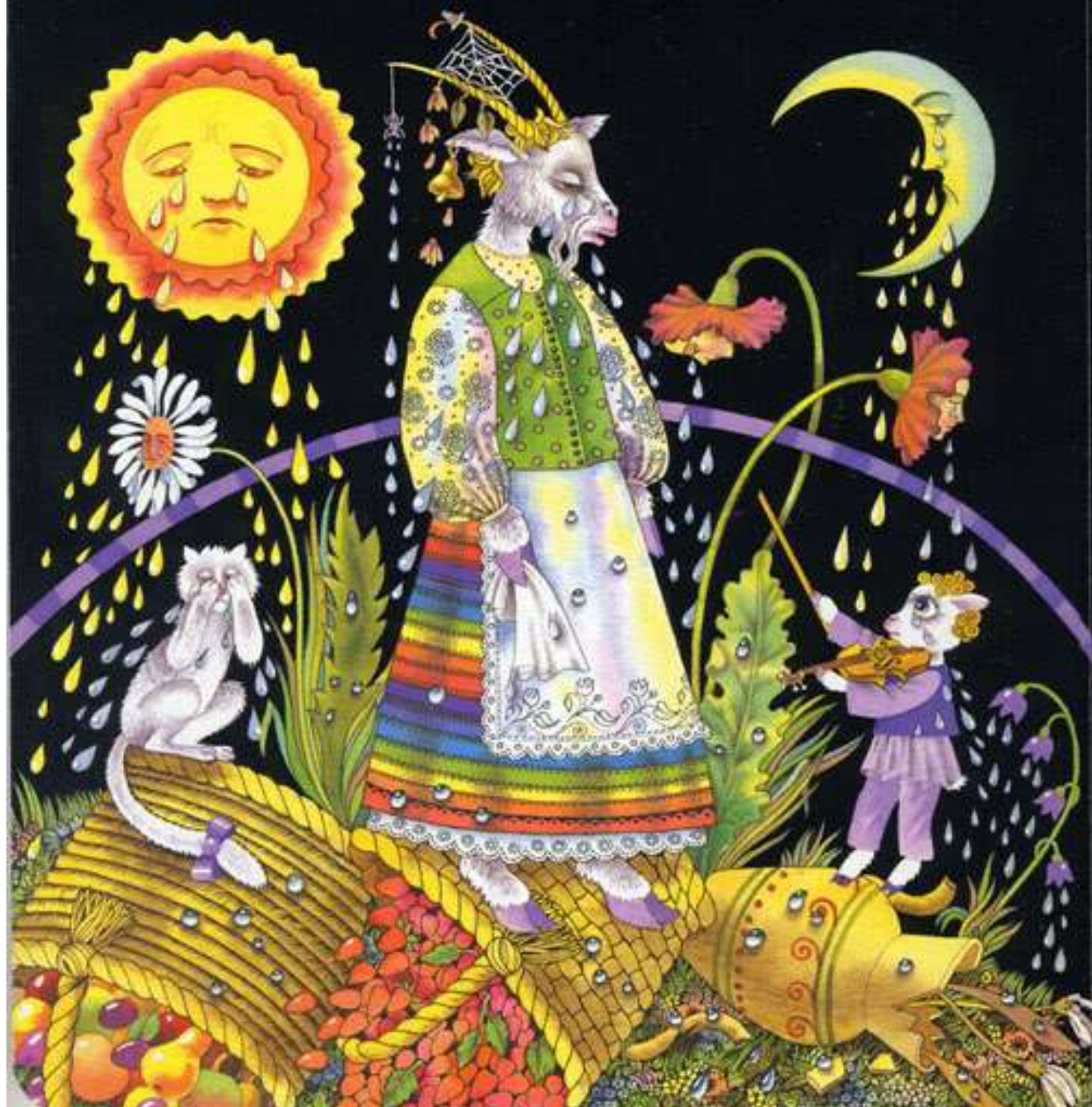
Набив свое
ненасытное брюхо,
волк выполз во двор,
растянулся в тенёчке
под дубом и заснул.
Скоро вернулась
из лесу коза.
Стала она искать
своих деток,
но нигде найти
не могла.

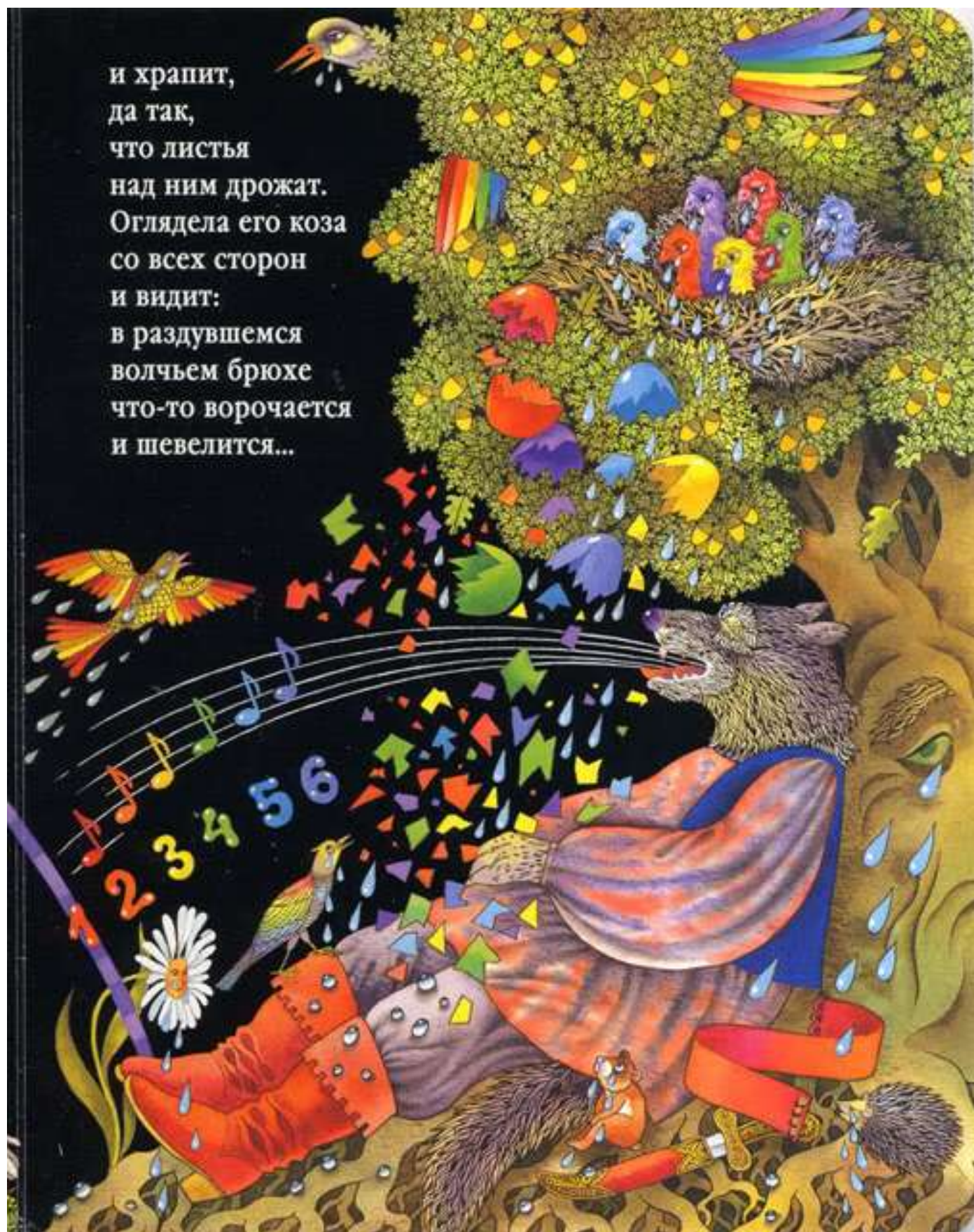
Начала звать
каждого козленка
по имени, но никто
не отзывался.
И только когда она
позвала самого
младшенького,
в ответ раздался
тоненький голосочек:
— Мамочка, я здесь,
в часах!

Вынула коза сыночка оттуда, и он рассказал, как пришел волк и съел всех его братиков и сестричек... Представьте себе, как оплакивала бедная коза своих деток. А когда она вышла из избы во двор, младший козленок побежал за ней следом. Подходят они к дубу, а там развалился зверюга-ворюга

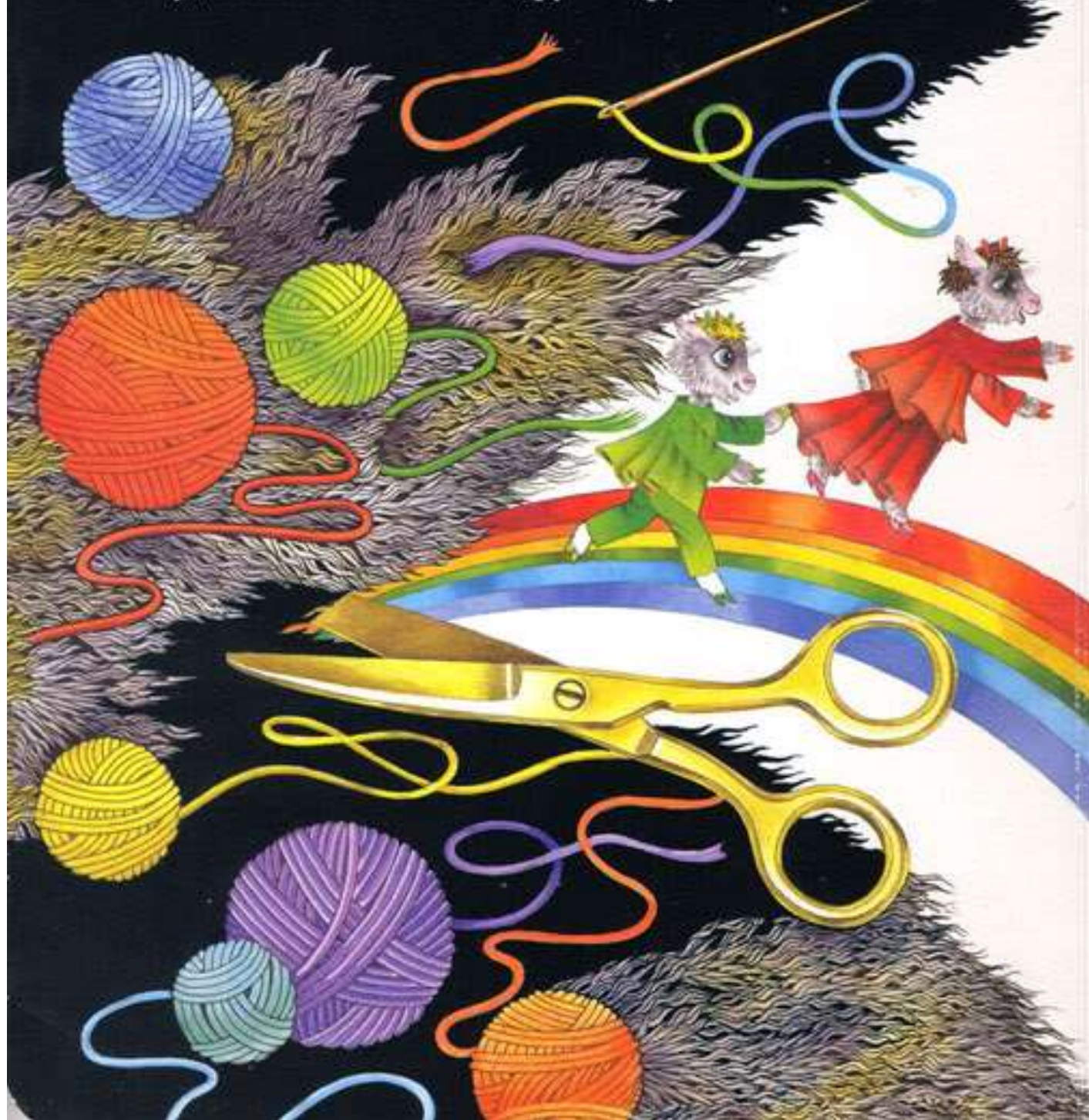

и храпит,
да так,
что листья
над ним дрожат.
Оглядела его коза
со всех сторон
и видит:
в раздувшемся
волчьем брюхе
что-то ворочается
и шевелится...

— О Боже! — вскрикнула она. — Да неужели мои бедные детки в волчьем брюхе ещё живы?!

Козленок быстренько принес из избы большие ножницы, иголку и нитки. Только-только вспорола коза волчье брюхо, как оттуда стали выскакивать друг за дружкой ее козлята!

И все живехоньки, здоровехоньки — без единой царапинки!
Они скакали, пели и танцевали, но коза им наказала:
— Козлятушки, ребятушки, бегите поскорее да принесите
камней побольше: пока волчара спит, мы набьем ему брюхо
камнями!

